

Død. Jeg har dog allerede faaet Underretning derom gennem andre, der havde set Dødsanmeldelsen i en Avis.«

»Hvis jeg ikke havde haft anden Anledning, skulde jeg dog ikke have ulejliget Dem med et Besøg. Saa meget mindre som jeg veed, at min Broder eller hans Skæbne ikke kunde gøre Krav paa nogen Deltagelse fra Deres Side.«

»Deri tager De fejl,« svarede hun, mens en stærk men flygtig Rødme strøg henover hendes Kinder. »Jeg skylder Deres Broder mere, end han selv har haft Forstaaelse af. Paa Afstand har jeg da ogsaa fulgt ham, saa godt jeg kunde. Vi gled jo i Aarenes Løb i mere end een Henseende længere og længere bort fra hinanden. Om hans sidste Leveaar veed jeg slet intet. Nu maa De fortælle mig derom. — Tag Plads, Hr. Departementschef. — Og fortæl mig om hans Sygdom og Død. Det har været mig saa underligt slet intet at vide.«

Men Departementschefen vilde ikke sætte sig. Den ligefremme Tone, som denne noget tvivlsomme Dame tillod sig overfor ham, fik ham til at stramme Munden, hvorved hans store, uskønne Underbid blev endnu mere fremtrædende. Alligevel kunde han ikke lade være med at kigge sig lidt omkring i Stuen med et af sine smaa, skæve Sideblik; men da han mellem de store Portræter af Tidens berømte Mænd, der prydede